

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/44/2015
Identifikačné číslo spisu: 6914010420
Dátum vydania rozhodnutia: 11.11.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6914010420.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 11. novembra 2015 v trestnej veci obvineného P. V. , pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mariana Dzurošku, advokáta v Rimavskej Sobote, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2015, sp. zn. 2To/4/2015, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2014, sp .zn. 3T/109/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného P. V. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2014, sp. zn. 3T/109/2014, bol obvinený P. V. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a v bode 2/ rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. V presne nezistenom čase medzi 15.15 hod. až 16.30 hod. dňa 11. januára 2014 v J. na Ul. L. Z. vošiel do bytu XXX so súhlasom I. H., ktorý ona obýva a počas ich vzájomného rozhovoru si pod zámienu odrezania nite z oblečenia vypýtal od I. H. kuchynský nôž, s ktorým sa jej vyhrážal dopichaním a dorezaním, ak sa nevyzlečie, následne ju porezal v oblasti brady, udrel ju päťou pravej ruky do ľavej spánkovej časti a ľavou rukou do pravej lícovej časti tváre, čo u poškodenej I. H. vyvolalo obavu, že by obvinený svoje vyhrážky uskutočnil, a preto si vyzliekla teplákové nohavice a nohavičky, súčasne si obvinený vyzliekol spodnú časť oblečenia a boxerky a s poškodenou vykonal súlož v kuchyni na kuchynskej linke a následne aj na sedačke v obývacej izbe, pričom počas celej doby vykonania súlož mal obvinený kuchynský nôž v dosahu ruky, čím svojím konaním spôsobil I. H. podkožný hematóm pravej polovice tváre, podkožný hematóm ľavej temennej časti hlavy, početné rezné rany v oblasti brady a reznú ranu na ukazováku ľavej ruky, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie bez potreby práceneschopnosti.

2. v presne nezistenej dobe medzi 12.00 hod. dňa 10. januára 2014 do 11.00 hod. dňa 11. januára 2014 v J. na Ul. Q. XX rozbil škridlou bočné dvojokno o rozmeroch 135 cm x 60 cm a 130 cm x 56 cm v dolnej časti domu a následne sa cez takto vzniknutý otvor dostal dnu, odkiaľ odcudzil 2 ks vzduchoviek zn. SLAVIA, nezistených výrobných čísel, čím takto spôsobil škodu krádežou pre Ing. K. R. vo výške nie menej ako 80 eur a poškodením dvojokna škodu vo výške nie menej ako 38,20 eur, a to aj napriek tomu, že za obdobný čin bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 3T/135/2013, zo dňa 5. septembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. septembra 2013.

Za to mu súd uložil podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 47 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd uložil aj trest prepadnutia veci - 1 ks nôž dĺžky 28,5 cm a čepeľ dĺžky 17 cm. Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd obvinenému uložil aj ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona obvinený, ktorému súd uložil ochranný dohľad, je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný

- a/ oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,
- b/ osobne sa hlásiť v určených lehotách a
- c/ vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd tiež vyslovil, že obvinený je povinný uhradiť poškodenému Ing. K. R., nar. XX. H. XXXX, bytom I. škodu vo výške 118,20 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného Ing. K. R., nar. XX. H. XXXX, bytom I. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie

Proti tomuto rozsudku podal obvinený a matka obvineného odvolanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade podaných odvolaní rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2014, sp. zn. 3T/109/2014, vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám, obvineného P. V. odsúdil podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona; § 36 písm. l/ Trestného zákona; § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona; § 38 ods. 4 Trestného zákona; § 41 ods. 1, § 47 ods. 2 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 23 (dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona súd obvineného Jozefa Várgu pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Ostatné výroky prvostupňového súdu týkajúce sa ochranných opatrení a náhrady škody ponechal nezmenené.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie matky obvineného V. V. zamietol ako oneskorene podané.

Obvinený P. V. písomným podaním z 28. apríla 2015 (doručeným Okresnému súdu Rimavská Sobota 29. apríla 2015) podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2015, sp. zn. 2To/4/2015, a rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2014, sp. zn. 3T/109/2014, ktoré doplnil prostredníctvom svojho obhajcu 27. mája 2015 a doručil okresnému súdu 29. mája 2015.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený P. V. v dovolaní v podstate uviedol, že súd mu uložil trest podľa ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, lebo ho odsudzoval pre trestný čin uvedený v § 199, hoci už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody. Ako priťažujúcu okolnosť však súd zistil aj okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, že už bol za trestný čin v minulosti odsúdený. Podľa názoru obvineného tú istú okolnosť mu súd pripočítal dvakrát. Nakoľko mu bol uložený trest podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, nemala mu byť pripočítaná aj priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona. Takto došlo k prevahe priťažujúcich okolností, a to podľa § 37 písm. h/ a § 37 písm. m/ Trestného zákona. Pričom správne mal mať vyrovnaný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Uvedené odôvodnil stanoviskom najvyššieho súdu a súdov 1/2011. Použitím ustanovenia § 37 písm. m/ Trestného zákona bola podľa názoru obvineného porušená zásada „ne bis in idem“, čím bol naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, ale tiež dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V ďalšej časti dovolania obvinený P. V. namietal skutočnosť, že vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu sa odvolací súd dostatočne nevysporiadal s tou časťou jeho odvolania, v ktorej napadol nedostatočný postup orgánov činných v trestnom konaní k ustáleniu jeho duševného stavu. Obvinený hlavne poukázal, že už v minulosti bol opakovane skúmaný jeho duševný stav, a to v trestných konaniach v roku 1991, 1996 a 2000, pričom ani pri jednom znaleckom skúmaní znalci nezistili u neho sexuálnu deviáciu. Znaleckým skúmaním v posudzovanej trestnej veci mu znalci diagnostikovali sexuálnu deviáciu v pravom zmysle slova, poruchu sexuálnej aktivity - patologickú sexuálnu agresivitu doteraz nediagnostikovanú a neliečenú, ktorá u neho bola v čase spáchania skutku, ale aj v minulosti. Obvinený uviedol, že ak by mal vedomosť o tom, že trpí patologickou sexuálnou agresiou, bol by sa v prvom rade na túto deviáciu liečil. Vyhýbal by sa situáciám, dôsledkom ktorých by sa mohla táto porucha prejavovať a správal by sa tak, aby sa v súvislosti s týmto ochorením nedopustil protispoločenského konania. Obvinený ďalej tvrdil, že nevedel a nemohol ani predpokladať, ako sa bude v hraničných situáciách prejavovať a keď sa deviácia prejavila, nebol schopný ovládať svoje konanie. S poukazom na to, že odborná literatúra považuje sexuálnu deviáciu za vážnu duševnú poruchu, čo je nesmierne zložitý a komplikovaný problém, podľa názoru obvineného nepostačovalo vyšetrenie jeho duševného stavu ambulantnou formou, ale podľa § 148 ods. 3 Trestného poriadku mal byť pozorovaný v nemocnici pre obvinených a odsúdených. Obvinený tiež poukázal na to, že sa stal obeťou súdnych znalcov, a vďaka nim ohrozoval spoločnosť a boli to vlastne oni, ktorí vystavili spoločnosť nebezpečenstvu. Podľa obvineného tým boli porušené jeho práva na obhajobu a tiež absencia dôkazu, ktorý by dal podklad pre zákonné rozhodnutie v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku, a tým došlo k vydaniu rozhodnutia založeného na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený P. V. tiež namietal správnosť postupu súdov, keď konštatovanú závažnú duševnú poruchu - sexuálnu deviáciu vyhodnocovali v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona ako okolnosť hodnú osobitného zreteľa. Obvinený je presvedčený, že táto duševná porucha by vzhľadom na doposiaľ konštatovanú podstatne zníženú ovládaciu schopnosť (i keď tento záver namietal, lebo jeho ovládacia schopnosť v čase spáchania skutku bola vymiznutá), zníženú rozpoznávaciu schopnosť a doporučenú ochrannú ústavnú sexuologickú liečbu mala byť vyhodnotená v zmysle § 39 ods. 2 písm. c/ Trestného

zákona a za súčasného uloženia ochranného liečenia, mal mu byť trest odňatia slobody mimoriadne znížený. Súd nemal byť viazaný obmedzeniami uvedenými v ods. 3 citovaného ustanovenia a analogicky ani ustanovením § 47 ods. 2 Trestného zákona. Uvedené považoval obvinený za naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený P. V. v závere svojho dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech. Aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozsudky zrušil a prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a súčasne obvineného prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota (ďalej len „prokurátor“), ktorý v písomnom podaní z 19. júna 2015 uviedol, že nie je daný žiadny z dôvodov dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku, ktoré uviedol obvinený.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, a to že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, uviedol, že boli dodržané lehoty v zmysle Trestného poriadku. Obvinený mal od začiatku trestného konania obhajcu (resp. obhajcov, ktorých v konaní pred súdom menil). Vo vzťahu k doručeniu opatrenia ako aj predvolania na hlavné pojednávanie v jeden deň, a to 5 pracovných dní pred hlavným pojednávaním, tieto v konaní pred súdom obhajca a ani náhradný obhajca odsúdeného nenamietali.

Vo vzťahu k tvrdeniam obvineného o tom, že súčasným použitím ustanovení § 47 ods. 2 Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona došlo k nerešpektovaniu zásady „ne bis in idem“ a boli teda naplnené dovolacie dôvody podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, poznamenal, že obvinený bol už v minulosti viackrát súdne trestaný a konanie páchatel'a posúdené v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona má povahu špeciálnej recidívy tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol krajský súd, a preto použitie oboch citovaných ustanovení bolo správne. Obvinenému nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a nebolo použité nesprávne hmotnoprávne ustanovenie.

K tvrdeniam obvineného o nevedomosti toho, že trpí patologickou sexuálnou agresiou, o neschopnosti v čase skutku ovládať svoje konanie a o tom, že je obeťou znalcov, prokurátor uviedol, že obvinený vedel o svojej chorobe, čo priznal na hlavnom pojednávaní, pričom tiež uviedol, že sa hanbil liečiť a od prvého momentu kedy stretol poškodenú, uvažoval o tom, ako ju znásilniť a do jej bytu vstupoval s úmyslom ju znásilniť. Na základe uvedeného prokurátor považoval tvrdenia odsúdeného za účelové. Z výsluchu znalca okrem iného vyplynulo, že odsúdený si svoju sexuálnu deviáciu uvedomoval a mohol sa liečiť. Vo vzťahu k tvrdeniu obvineného k tomu, že mal byť vyšetrovaný pozorovaním, nakoľko ambulantné vyšetrenie nebolo dostatočné, prokurátor uviedol, že znalci posúdili ambulantné vyšetrenie za dostačujúce.

Vo vzťahu k mimoriadnemu zníženiu trestu obvineného, prokurátor citoval poslednú vetu § 47 ods. 2 Trestného zákona: „Súd však nemôže takému páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov“. Ide o ustanovenie, z ktorého Trestný zákon nepozná výnimku, ktorá by v prípade aplikovania predmetného ustanovenia dovoľovala uložiť trest miernejší ako dvadsať rokov.

S prihliadnutím na rozsiahle dokazovanie a závery vyplývajúce z rozsudkov Okresného súdu Rimavská Sobota ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici prokurátor konštatoval, že nie sú dané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poškodená I. H. sa k dovolaniu obvineného P. V. vyjadrila 22. júna 2015. Poukázala na to, že obvinený sa k spáchaniu trestného činu na jej osobe v plnej miere pred súdom doznal. Keďže v čase spáchania

skutku bola v značnom strese, emocionálnom rozrušení a šoku, označila obvineného za nepríčetného. Ale bolo to len jej laické posúdenie. Poškodená poukázala na výrok znalca MUDr. P., ktorý sa jednoznačne vyjadril, že nedošlo k vymiznutiu ovládacej, resp. rozpoznávacej schopnosti obvineného, a teda je možné konštatovať, že obvinený v čase spáchania trestného činu bol trestne zodpovedný. Poškodená zotrúva na svojich výpovediach z prípravného konania a z hlavných pojednávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia ustanovenia § 373 trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), ale súčasne zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Hneď v úvode je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý umožňuje oprávneným osobám namietat' zásadné porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení v rozhodnutiach súdov, a to z dôvodov, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

K dovolacím dôvodom obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, ktorých naplnenie videl v nedostatočnom postupe orgánov činných v trestnom konaní k ustáleniu jeho duševného stavu:

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku; ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov, činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Za porušenie práv na obhajobu nemožno považovať nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, takéto námietky nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Nemožno ním napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je naplnený vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k týmto trom dovolacím dôvodom obvinený P. V. namietal nedostatočný prístup orgánov činných v trestnom konaní k ustáleniu jeho duševného stavu. V podstate napádal vypracovanie znaleckého posudku na vyšetrenie jeho duševného stavu dvoma znalcami z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie psychiatria a sexuológia (MUDr. Jánom Vongrejom, MUDr. Martinom Somorom), za prítomnosti znalkyne z odboru psychológie Mgr. Oľgy Dianiškovej, žiadal vypracovať kontrolný znalecký posudok tvrdil, že mal byť vyšetrovaný pozorovaním v zdravotníckom ústave, nakoľko ambulantné vyšetrenie nebolo postačujúce (§ 148 ods. 3 Trestného poriadku).

Z uvedeného je zrejmé, že obvinený namieta rozsah vykonaného dokazovania a spôsob jeho hodnotenia, čo dovolaním napadnúť nemôže.

Dovolací súd konštatuje, že obvinený mal počas celého konania obhajcov, svoje obhajovacie práva aktívne uplatňoval sám, alebo prostredníctvom obhajcov, čiže jeho obhajovacie práva boli v plnom rozsahu zabezpečené.

Vo vzťahu k námietke obvineného o doručení opatrenia ako aj predvolania na hlavné pojednávanie v jeden deň, a to 5 pracovných dní pred hlavným pojednávaním, tieto lehoty pred súdom obhajca ani náhradný obhajca obvineného nenamietali.

Všetky dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní súdom prvého stupňa a druhého stupňa boli vykonané v súlade so zákonom (§ 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 119 ods. 2 Trestného poriadku) a vlastne ani obvinený v dovolaní neuviedol, ktoré konkrétne ustanovenia trestného poriadku a vo vzťahu ku ktorým konkrétnym dôkazom mali byť porušené.

Najvyšší súd ako súd dovolací preto konštatuje, že námietka nedostatočného skúmania duševného stavu dovolateľa nie je spôsobilá naplniť ani jeden z uvádzaných dovolacích dôvodov.

K dovolaciemu dôvodu obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku, ktorých naplnenie videl v tom, že súdy pri ukladaní trestu porušili zásadu „ne bis in idem“, keď aplikovali aj ustanovenie § 47 ods. 2 aj § 37 písm. m/ Trestného zákona a v tom, že zistená závažná duševná porucha - sexuálna deviácia a s tým súvisiaca znížená ovládacia schopnosť, za súčasného uloženia sexuologickej liečby, mala viesť súdy k mimoriadnemu zníženiu výmery uloženého trestu.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť len, ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, ako je to už uvedené aj vyššie, len ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použitie ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, s poukázaním na skutočnosť, že súd pri ukladaní trestu nepoužil ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody (obvinený sa takéhoto postupu domáhal, vzhľadom na zistenú duševnú poruchu), lebo dovolací dôvod nie je obsahovo naplnený.

Krajský súd však vo svojom rozhodnutí pri ukladaní trestu reagoval na závery znaleckého dokazovania vo vzťahu k zistenému duševnému stavu obvineného.

Z ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona vyplýva, že súd nemôže páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za

trestné činy taxatívne uvedené v tomto ustanovení, uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov. Ide o ustanovenie, z ktorého Trestný zákon nepozná výnimku, ktorá by v prípade aplikovania predmetného ustanovenia dovoľovala uložiť trest miernejší ako dvadsať rokov.

Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu pri rozhodovaní o výmere trestu zjavne nie je otázkou právneho posúdenia skutku, ani nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k tvrdeniam obvineného o tom, že súčasným použitím ustanovení § 47 ods. 2 Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona došlo k nerešpektovaniu zásady „ne bis in idem“ a boli teda naplnené dovolacie dôvody podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolací súd poznamenáva, že obvinený bol už v minulosti viackrát súdne trestaný a konanie páchatel'a posúdené v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona má povahu špeciálnej recidívy tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol krajský súd, a preto použitie oboch citovaných ustanovení bolo správne. Obvinenému nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a nebolo použité nesprávne hmotnoprávne ustanovenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preto konštatuje, že ani tieto dovolacie dôvody neboli naplnené.

Z uvedeného je zrejmé, že námietky obvineného nenapĺňajú dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.